

Sygn. akt *X K 839/18*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

G., dnia 6 grudnia 2018 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku Wydział X Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Dorota Zabłudowska

Protokolant: Marta Filipiak

po rozpoznaniu w postępowaniu nakazowym sprawy przeciwko **L. B. ((...))**, synowi T. i A. z domu G., urodzonemu (...) w S.

oskarżonemu o to, że:

w dniu 09 marca 2018 roku w G. na ul. (...) kierował pojazdem mechanicznym m-ki V. nr rej. (...) pomimo cofnięcia uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi kategorii B decyzją nr KD-I.5430.1.229.2014 z dnia 06.10.2014 wydanej przez Starostę (...),

tj. o przestępstwo z art. 180a k.k.

I. oskarżonego **L. B.** uznaje za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, który kwalifikuje z art. 180a k.k. i za to skazuje go, a na mocy art. 180a k.k. zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. wymierza mu za to karę grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwadzieścia złotych),

II. na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci zatrzymania od dnia 09 marca 2018 roku od godz. 10.05 do dnia 10 marca 2018 roku do godz. 18.30, tj. dwa dni, uznając, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie równa się dwóm stawkom dziennym grzywny,

III. na mocy art. 42 § 1a pkt 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego **L. B.** zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres roku,

IV. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1 oraz art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego **L. B.** na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 492, 48 złotych (czterysta dziewięćdziesiąt dwa złote i 48/100), w tym kwotę 200, 00 złotych (dwustu złotych) tytułem opłaty sądowej.

Sygn. akt X K 119/17

UZASADNIENIE

Zgodnie z treścią art. 423 § 1a k.p.k., wobec złożenia wniosku o uzasadnienie przez oskarżyciela publicznego w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach czynów przypisanych oskarżonemu, zakres uzasadnienia ograniczono do części wyroku, w której zawarto rozstrzygnięcia dotyczące wskazanych kwestii.

Przeprowadzone postępowanie dowodowe doprowadziło do przyjęcia, że oskarżony **L. B.** dopuścił się zarzucanego mu i kwalifikowanego z art. 180a k.k. czynu. Karze za wskazany występki podlega ten, kto na drodze publicznej, w strefie zamieszkania lub w strefie ruchu, prowadzi pojazd mechaniczny, nie stosując się do decyzji właściwego organu o cofnięciu uprawnienia do kierowania pojazdami. W przedmiotowej sprawie oskarżony w dniu 09 marca 2018 roku w G. na ul. (...) kierował samochodem marki V. nr rej. (...), mimo tego, że miał wiedzę o wydaniu przez

Starostę (...) decyzji nr KD-I.5430.1.229.2014 z dnia 06.10.2014 o cofnięciu mu uprawnień do prowadzenia pojazdów mechanicznych.

Rozważając kwestię wymiaru kary dla oskarżonego, Sąd miał na względzie przesłanki określone w dyrektywach jej wymiaru ujętych w art. 53 k.k. W myśl tego przepisu sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego (prewencja szczególna), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i zaspokojenie potrzeby poczucia sprawiedliwości (prewencja ogólna). Wymierzając karę sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Sąd zważył, że Ł. B. z całą pewnością działał ze świadomością przestępczego charakteru swoich zachowań, a zatem w pełni celowo, z zamiarem bezpośrednim złamał obowiązujący porządek prawny. Nie zaistniała też żadna nadzwyczajna okoliczność, która uzasadniałaby konieczność prowadzenia pojazdu mechanicznego przez Ł. B. w dniu 9 marca 2018 roku, bowiem oskarżony zdecydował się kierować samochodem po to, żeby pojechać po zakup śniadania dla siebie i kolegów z pracy.

Na korzyść oskarżonego przemawiało natomiast to, że oskarżony nie został zatrzymany w związku z naruszaniem zasad bezpieczeństwa, czy nieprawidłową techniką jazdy, a do rutynowej kontroli drogowej. Sąd wziął pod uwagę również postawę oskarżonego przyjętą w toku postępowania. Oskarżony przyznał się do zarzucanego mu czynu i wskazał, że więcej nie popełni takiego błędu.

Sprawca czynu określonego w art. 180a k.k. podlega karze grzywny, ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Mając na względzie całokształt okoliczności w sprawie, Sąd uznał, że adekwatną i sprawiedliwą karą dla Ł. B. za popełnienie czynu z art. 180a k.k. będzie grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych. Sąd miał w tym względzie na uwadze treść art. 58 § 1 k.k., w którym wyrażona została zasada prymatu kar wolnościowych. W ocenie Sądu dotychczasowy sposób życia oskarżonego pozwala uznać, iż nie jest on osobą zdemoralizowaną i tym samym jego zachowanie miały charakter epizodyczny i nie powtórzy się w przyszłości. Sąd zważył, że jak wynika z danych o karalności Ł. B. był wprawdzie karany, jednak za przestępstwo innego rodzaju niż przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji. W konsekwencji w pełni wystarczające dla realizacji celów kary, zarówno w sferze prewencji szczególnej, jak i generalnej będzie orzeczenie właśnie kary grzywny we wskazanym wymiarze. Określając natomiast wysokość stawki dziennej grzywny, Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 33 § 1 i 3 k.k., zgodnie z którymi ustalając stawkę dzienną, sąd bierze pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe; stawka dzienna nie może być niższa od 10 złotych, ani też przekraczać 2.000 złotych. Mając na względzie fakt, że oskarżony otrzymuje stały dochód, nie ma nikogo na swoim utrzymaniu, określenie wysokości jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 20 zł jest w ocenie Sądu uzasadnione. Oskarżony będzie w stanie wykonać orzeczoną względem niego karę i nie zaskutkuje to zamienieniem kary grzywny na karę pozbawienia wolności. Zdaniem Sądu kara grzywny w takim właśnie wymiarze i wskazanej wysokości jest dostosowana do stopnia zawinienia Ł. B., jak i szkodliwości popełnionego przez niego występku. Zarazem orzeczenie kary o charakterze wolnościowym w przypadku Ł. B. jawi się jako wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa przeciw porządkowi publicznemu.

W punkcie II uzasadnianego orzeczenia Sąd na mocy przepisu art. 63 § 1 k.k. zaliczył na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci zatrzymania od dnia 09 marca 2018 roku od godz. 10.05 do dnia 10 marca 2018 roku do godz. 18.30, tj. dwa dni. Zgodnie z treścią przepisu stanowiącego podstawę zaliczenia, jeden dzień pozbawienia wolności jest równy dwóm stawkom dziennym grzywny.

Sąd zważył również, że w przedmiotowej sprawie obligatoryjne jest orzeczenie względem sprawcy czynu z art. 180a k.k. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów określonego rodzaju. W ocenie Sądu orzeczenie tego zakazu na okres roku będzie adekwatny do stopnia jego winy i społecznej szkodliwości czynu, jakiego dopuścił się Ł. B., jak i stopnia winy oskarżonego. taki czas orzeczonego środka karnego pozwoli na zweryfikowanie, czy oskarżony przestrzega porządku prawnego.

Nie znajdując podstaw do zwolnienia Ł. B. od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych, Sąd obciążył go tymi kosztami i wymierzył mu opłatę zgodnie z obowiązującymi przepisami. Sąd przy rozstrzyganiu tej kwestii zważył, że Ł. B. osiąga stały, choć niewielki miesięczny dochód, zatem w ocenie Sądu zobowiązanie go do poniesienia wskazanych, niewysokich kosztów nie będzie stanowiło dla niego nadmiernego obciążenia.

(...)

ZARZĄDZENIE

1) (...)

2) (...)

3) (...)

G., dnia 27 grudnia 2018 r.